

Паула Кутикова.

Т Р Ъ Н Ъ Т Ъ.

Марийка много обичаше цвѣттята и за това се много радваше на пролѣтъта, понеже тя будѣше отъ дългия сѣнь първитѣ цвѣтя, съ свойтѣ топли слънчеви лъчи.

Но изъ между всичкитѣ тя най-много харесваше гордата роза и нѣжната лилия.

Единъ день тя пакъ бѣше въ тѣхната градинка. Това бѣ по обѣдъ и голѣма тишина царуваше на около ѝ. Цвѣттята по онова врѣме си говорятъ и тя очудено слушаше тѣхния разговоръ.

Розата, като царица, най-напрѣдъ заговори: — Гледайте ме сестрички, азъ съмъ най-щастливо цвѣте. защото отъ вѣкове насамъ ме възпѣватъ. Съ мене се кичеха най-старитѣ народи и азъ бѣхъ свидѣтелка на тѣхнитѣ голѣми празненства и величия. А и ангелитѣ носятъ рози върху главичкитѣ си, като коронки. — Роза на всѣкъждѣ има поставени като най-хубаво украшение, защото азъ съмъ царицата на цвѣттята.

Слѣдъ нея лилията се обади: Азъ не съмъ тѣй горда като тебе, но мога да бѣда доволна, че съмъ избрана за знакъ на невинността. И когато Ангелътъ събщи на дѣва Мария, че ще роди синъ Божий, въ ржката си държеше лилия.

Близко до розата и лилията стърчеше единъ трънъ. Марийка се наведе да чуе по-добрѣ говорътъ на цвѣ-